HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

משמשין ממשמשין גמרינן. ו) ומיהו מת מצוה גופיה ילפינן מעגלה ערופה כדלקמן בפ"ג דמסכת ע"ג (דף נט:) וחו"מ ועורו של מת מי גרע מתכריכין דאמרי' בהעור והרוטב (חולין דף קכב.) דבר תורה עור מדש טהור ומפני מה אמרו טמא מפני שלא יעשה מדש מעור חבירו ואמו משמשין ממשמשין גמרינן לאפוקי עגלה ערופה דהיא גופה קדושה ואביי מ"ט לא גמר מעבודת כוכבים אמר לך מידי דאורחיה ממידי דאורחיה גמרינן לאפוקי עבודת כוכבים דלאו אורחא: (סימן כפ"ה נפש"ה דחציב"א נכים"א דאומנ"א) מיתיבי ז)א"כפה שהוא טמא מדרס ונתנתו לספר טהור מן המדרס אבל טמא (מגע מדרס) אימא ב)נתנתו וכרכתו למה לי נתנתו וכרכתו כדרב חסדא דאמר רב חסדא ג)האי סודרא דאזמניה למיצר ביה תפילין וצר ביה תפילין אסור למיצר ביה פשיטי אזמניה ולא צר ביה צר ביה ולא אזמניה שרי למיצר ביה פשיטי ולאביי דאמר ד)הזמנה מילתא היא אזמניה אע"ג דלא צר ביה צר ביה אי אזמניה אין אי לא אזמניה לא ת"ש ה)נפש שבנאו לשם חי מותר בהנאה הוסיף בו דימום אחד לשם מת אסור בהנאה הכא במאי עסקינן ו)דרמא ביה מת אי הכי מאי אירויא הוסיף כי לא הוסיף נמי לא צריכא ז)אע"ג דפנייה אמר רפרם בר פפא אמר רב חסדא ח)אם היה מכירו חולצו ומותר ט)ת"ש החוצב קבר לאביו והלך וקברו בקבר אחר הרי זה לא יקבר בו עולמית התם משום כבוד אביו הכי נמי מסתברא דקתני סיפא רבן שמעון בן גמליאל אומר אף החוצב אבנים לאביו והלך וקברו במקום אחר הרי זה לא יקבר בהן עולמית אי אמרת בשלמא משום הזמנה אביו שפיר אלא אי אמרת משום כבוד י)טווי לאריגה מי איכא למאן דאמר ת"ש קבר כ)חדש מותר בהנאה הטיל בו נפל אסור בהנאה הטיל אין לא הטיל לא ה"ה דאע"ג דלא הטיל ולאפוקי מדרבן שמעון בן גמליאל דאמר ל)אין לנפלים תפיסת הקבר קמ"ל ת"ש מ)מותר המתים למתים מותר המת ליורשיו הכא במאי עסקינן שגבו מחיים הא לא תני הכי דתנן נ)מותר המתים למתים מותר המת ליורשיו ותני עלה כיצד גבו למתים סתם והו מותר המתים למתים גבו למת זה מותר המת ליורשיו ולטיעמיך אימא סיפא ס)ר"מ אומר לא יגע בהן עד שיבא אליהו ע)ר' נתן אומר יעשנו דימום על קברו או זילוף לפני מטתו אלא אביי מתרץ לטעמיה ורבא מתרץ לטעמיה אביי מתרץ לטעמיה דכ"ע הזמנה מילתא היא ת"ק סבר דחזי ליה תפים דלא חזי ליה לא תפים ור"מ מספקא ליה אי תפים אי לא תפים הלכך לא יגע בהן עד שיבא אליהו ור' נתן פשיטא ליה דודאי תפים הלכך יעשה דימום על קברו ורבא מתרץ לטעמיה לכ"ע הזמנה לאו מילתא היא תנא קמא סבר כי בזו ליה אחולי מחיל זילותיה גבי יורשין ור"מ מספקא ליה אי מחיל אי לא מחיל הלכך לא יגע בהן כו' ורבי נתן פשיטא ליה דלא מחיל הלכך יעשה דימום על קברו או זילוף לפני מטתו ת"ש פ)היו אביו ואמו מוזרקין בו כלים מצוה על האחרים להצילן התם

משמשין. שלא מת: **ממשמשין.** של עבודת כוכבים: **גמרינן.** דלגלי מיתסרי בהזמנה דהאי קרא לאסר עבדו שם בממשמשי עבודת כוכבים מוקמינן ליה בפמ' ע"ג (דף נח:) דתניא לאסר תאכלון את כל המקומות[מ] בכלים שנשתמשו בהן לע"ז הכתוב מדבר דאילו מקומות ממש לא מיתסרי לכתיב תלהיסם על ההריס[נ] ולא ההריס תלהיסם יכול יהו נאסרין מיד משעת הזמנה ת"ל לאסר עבדו שם[ס] משמשים ואילך: **מידי דאורחיה.** שדרך היהודים לעשות כן תדע ע"ז שאסורה לעבוד אף בגני נח הלכך לא מיתסרא משמשים דידה בהנאה א] אף בהזמנה דילמא מהדרי בהו ולא משמשי בהו עבודת כוכבים: **כפה.** לעיף: **שהוא טמא מדרס.** שאף הוא רגיל למדרס פעמי' שמקפלתו ויושבת עליו או נשענת לאסם עליה: **ונתנתו לספר.** תורה: **טהור מן המדרס.** הלכך שום טבילה דצטריל ליה שם מדרס לתורים לו עמוד ועשה מלכתחו ואינו מטמא עוד שדם וכלים תדע שם כלי עליו שאף מטפחת הספרים מטמאת טומאה במגע וזה הרי נגע בעלמו בעודו מדרס וכשתדע שם מדרס ממנו מ"מ עדיין כלי הוא ונשאר עליו טומאת מגע שהרי הוא רגיל לה ע) מלקתני טהור מן המדרס בהזמנה בעלמא תלמא הזמנה מילתא היא:

ס"ג **ל"ל נתנתו וכרכתו כדרב חסדא.** כלומר למה לי תרוייהו תיקני בכרכתו לחודיה דהא מיקל מעשה. ומשני כדרב חסדא דתמר תרוייהו בעינן לכרכתו לקראי בעלמא הוא דהוה: **אזמניה ולא צר ביה.** הזמנה לאו מילתא היא ולא צר ביה ולא אזמניה לקראי בעלמא הוא. ואפילו פליג עליה דרב חסדא ואית ליה הזמנה מילתא היא הלכך אזמניה אע"ג דלא צר ביה ס) ובכריכתא נתנתו דוקא קאמר ולא בעי כרכתו: **לר' ביה אי אזמניה אין לא אזמניה לא.** לתקראי בעלמא הוא: **נפש.** בנין שעל הקבר שבנתו לשם מי לכבימות יקבר בו: **דימום.** נדנך של מבנים: **אסור.** תלמוד הזמנה מילתא היא: **לא לריף.** הא' הוסיף תלא לשמועינן דלא"ג דפנייה לעת לאחר זמן ממוך הקבר הקבר אסור בהנאה משום הוסיף דה"ל הזמנה ומעשה דלי לא הוסיף שרי אי פנייה דה"ל כלר ביה ולא אזמניה: **אם היה מכירו.** לאותו דימום: **לא יקבר בו.** תלמוד הזמנה מילתא היא: **משום כבוד אביו.** יש לאוסן תבל משום תיקורי הנאה ליכא בגון אם תלבו לשם מת אחר מתחילה לא: **החוצב אבנים.** מן הסר לבנות בהן קבר לאביו ולא בנה הרי זה כו': **טווי לאריג מי איכא למ"ד.** אפי' אביי לא קאמר תלא בחורג דאריג חזי לעת תבל טווה פשתן לאריג בגד לעת לא אמר לבתיהו הזמנה: **קבר חדש.** שאחת קס"ד לאפילו זימנו לעת: **לא טעיל לא.** ומע"ג דהזמין: **ה"ה אע"ג דלא טעיל.** וקבר חדש דקאמר כשאינו לאדם מי או שהם לכשיטרך והאי דקאמר הטיל משום דבעי לאשמועינן דנפל תופס קברו לאוסרו לאף ע"ג שפיהבו: **ולאפוקי דר"ש בו'.** בשמכת אהלות (פט"ז בתוספתא ה"ו): **מותר המתים.** גבו לדקה לעתי מצוה או לעניים מתים והוטירו מהן יניחום לנורך מתים אחרים: **מותר המת.** גבו לשם מת פלוני: **ליורשיו.** ליהנות מהן. אלמא הזמנה לאו מילתא היא: **אימא סיפא.** אדרמית לה מריש סייעיה מסיפא: **לא יגע בהן.** כדמפרש טעמא לקמן: **דימום.** בנין: **זילוף.** יין: **מפרץ לטעמיה.** לאוקומי כולי תנאי כוותיה: **דלא חזי ליה.** שאינו לריך להוליף בו להיינו מותר: **מספקא ליה.** הלכך בלא דעת יורשין לא יעשה דימום דילמא לא תפים ומפסדת להו ליורשין: **לאו מילתא היא.** וטעמייהו דר"מ ורבי נתן לאו משום מיקורי הנאה הוא אלא משום כבוד: **ס"ק סבר.** מחייש מחליה לזילותיה ויחא ליה שיתבזה לאחר מיתתו להנאת יורשין: **מזרקין בו כלים.** זורקין בגדיהם עליו יותר מן הלורך מפני חיבתו ומחמת לערן מתכוונין לאסור את כל ממונם עליו: **מצוה על האחרים.** הרואין אותם להניחם עליו לאין הפסד מבידה גדול מזה. אלמא הזמנה לאו מילתא היא דאי מילתא היא ליכא הכלה:

רבינו חננאל (המשך)

תרווייהו אבל הא בלא הא לא מהני. במנחות פ"ג הקשו מהא דתנן במס' כלים פרק כ"ז סדין שהוא טמא מדרס ועשאו וילון טהור מן המדרס אבל טמא מגע מדרס אמר ר' יוסי וכי באיזה מדרס נגע זה אלא אם נגע בו זב טמא מגע זב ושקלו וטרו ואמרי אלא מסיפא מודה ר' יוסי בב' סדינין המקופלין ומונחין זע"ז וישב הזב עליהן העליון טמא מדרס והתחתון טמא מדרס ומגע מדרס ש"מ כלי שאינו לא משכב ולא מושב ודרס עליו הזב טמא מדרס והיא טומאה (קלה) [חמורה] פי' טמא מדרס ומגע מדרס שאם היה סדין טמא מדרס ומגע מדרס ועשאו וילון טהור מן המדרס ונשארה טומאת מגע מדרס שנגעה בו: והא דאמר רב פפא אם היה מכירו להחוא דימוס דאוסיפיה לשם מת חולצו ומותר אותו נפש שבנאו לשם חי פשוט הוא: והא דאמר רשב"ג אף החוצב אבנים לקבר אביו וקברו במקום אחר לא יקבר בו עולמית. פריך רבא התם לאו משום דהזמנה מילתא היא אלא משום כבוד אביו ת"ש מותר המתים למתים מותר המת ליורשיו כיצד גבו למת סתם זהו מותר המתים למתים גבו למת זה זהו מותר המת ליורשיו ר"מ אומר לא יגע בהן עד שיבא אליהו ר' נתן אומר יעשה דימוס על קברו או זילוף לפני מטתו רבא מתרץ לה כולה לטעמיה ואמר כולי עלמא הזמנה לאו מילתא היא תנא קמא סבר זה המת זכה בהו בכולהו וכי מבזי ליה יורשין ומשיירה מידי מהני זוזי דגבר להו לתכריכין מחיל זילותא לגבייהו לפיכך אמר מותר המת ליורשיו ור"מ מספקא ליה אי מחיל אי לא מחיל הלכך לא יגע בהן ר' נתן פשיטא ליה דלא

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] רש"י ד"ה מידי לתורתיה וכו' הלכך לא מיתסרי תשמיש דידה בהנאה אף וכו' ומתוך כלא אף: **ב]** תוס' ד"ה נתנו וכו' כלא נתנתו לספר נמי טהור מן המדרס. ני"ב עי' שבת דף נח ע"ש תוס' בד"ה מעיף וכו' מה שכתבו שם ודוק היטב:

מוסף רש"י

ולאביי כו' אי לא אזמניה לא. קדים ואזיל למילר ביה (ברכות כג:). **החוצב קבר לאביו.** משמע, לא יקבר בו הכן עולמית, לכיון דהזמין למת נאסר כבל הגאה, ופק"ל דס"ק נמי אם תלבו לאיש אחר (ע"ז מז:). **קבר חדש.** ולא למת הזמין אלא מלבו אתם ולכשיומות לו מת יקברנו בו (שם).

רבינו חננאל

גמר שם שם מע"ז שנאמר אשר עבדו שם הגרים מה ע"ז בהזמנה לא מיתסר עד שתיעבד אף מת כך ומותבינן עליה דרבא הא דתנן במס' כלים פרק כ"ח כפה שטמא מדרס ונתנתו על הספר טהור מן המדרס אבל טמא טמא מת ותנן במס' זבים פ"ד אמר ר' יהושע נדה שישבה עם הטהורה במטה כיפה שבראשה טמאה מדרס ישבה בספינה כלים שבראש הנס שבספינה טמאים מדרס ש"מ הזמנה מילתא היא ופריך נתנתו וכרכתו על הספר כלומר צריך הזמנה ומעשה לפיכך נתנתו היא הזמנה וכרכתו כדר' חסדא דאמר סודר דאזמניה למיצר ביה תפילין וצר בי' תפילין אסור למיצר ביה זוזי אזמניה ולא צר ביה צר ביה ולא אזמניה שרי למיצר ביה זוזי דגבר בעי' הזמנה ומעשה